

Én vagyok Gábrriel!

*Én vagyok Gábrriel, ki az
Isten előtt állok és akit azért
küldöttek el, hogy szóljak veled
és örömmel hirdessem neked
e dolgokat! (Lukács ev. 1: 19).*

Istennek angyalai ritkán jelennek meg az embereknek és még ritkább eset, amikor nevüket is közlik azokkal, akiknek megjelennek. És ritka jelenség lett Zakariásnak, Erzsébet férjének része. A bibliából tudjuk, hogy az angyaloknak fontos és igen kiterjedt szerepük van a föld és az emberek életében. Jákob és Jézus tömegestül látják őket a föld és az ég között közlekedni. A Zsoltárok könyve és a Héber levél szerint a természeti erők mögött ők állnak, mint azok igazgatói.

A Jelenések könyve mindenséget úgy mutatja be, mint az angyalok műhelyét. Azonban az angyalok hatalmas és messze kiterjedő munkáját legtöbbször észrevétlenül, szerény visszahúzódással végzik és hagyják úgy feltűnni a teremtés eseményeit, mintha minden közvetlenül Isten kezéből kerülne ki. Az angyalok nem keresnek maguknak dicsőséget, hanem minden dicséretet Isten felé irányítanak és tiltakoznak az ellen, hogy valaki a tiszteletet nekik adja, mert az egyedül Istennek jár. Ha tehát Gábrriel itt mégis élőtérbe lép még meg is nevezi magát, annak különös okai vannak.

Ilyen okok: Zakariásnak papi műveltsége van és így néhány főangyalnak ótestamentumi nevét ismeri; tudja, hogy Gábrriel neve mit jelent /Isten vitéze, erős/ és tudja, hogy Gábrriel a szabadítás történetében micsoda szerepet játszott például Dániel életében. Ha tehát Gábrriel jónak látja magát megnevezni, ezzel nem saját magára kívánja felhívni a figyelmet, hanem érzékeltetni akarja a tudós pappal, hogy milyen óriási mennyel apparátus mozdult meg bizonyos cél elérésére, ha annak ilyen hatalmas főangyal a hírvivője. Gábrriel azonban nem érte el a célját, mert Zakariás azt kérdezte tőle; „*miről tudhatom meg a dolgot, hiszen már vén vagyok és feleségem is előrehaladott korú?!*” Zakariás istenfélő, szent pap volt; mégiscsak a földi lehetőségeket nézte és nem a mennyieiket. Mennyivel távolabb voltak Gábrriel bemutatkozásának megértésétől a hitetlen lelkű, gonosz szívű papok, amilyen Kajafás volt! Az angyalfejedelem némaságra kárhoztatja a szent életű papot és ezzel arra kényszeríti, hogy visszavonuljon és elgondolkozzék a menny látogatásáról a földön. Mikor aztán Mária vendégükké lesz, Zakariás elmondhatja a tudatlan, de nyitott szívű asszonynak, hogy ki volt a követ, ki mindkettőjüket meglátogatta. Máriának ugyanis nem nevezte meg magát az angyal.

Így az angyal mégis elérte célját. „Én Gábrriel vagyok!” E név mögött egy hosszú történeti múlt és a seregek Istenének égi szellemhadai állottak, Dániel prófétának adatott meg az a szellemlátás, hogy a földi történéssel párhuzamosan, rejtve és a földi történést állandóan befolyásolva, sőt vezetve egy szellemi történés megy végbe a szellemek világában. A tiszta és tisztátalan szellemvilág harcol egymással és mint Pál mondja, mi, a tiszta szellemvilágnak hódoló emberek nem hússal és vérrel, azaz nem hús- és vér emberekkel vívjuk igazi harcunkat, hanem a szellemvilág sötét hatalmaival. Ezt a harcot szellemi fegyverekkel kell vívnunk, az igazságot állítva szembe a hazugsággal, azzal, hogy elfordulunk a hamisságtól és odafordulunk az Isteni igazságosságához, attól, azaz az isteni igazságosságtól várva a békét, mely után az emberiség eped. Jézus visszautasította a kenyeret, amikor azt a rágalmozó, a vádló kínálta Neki és megvárta, míg Atyjának angyalai hozzák azt Eléje, kik aztán a kísértő eltávozása után felszolgálták Neki.

A sötétiséggel mi is csak úgy harcolhatunk, hogy soha a gonosszal nem kötünk külön-békét, amíg az égi Király lábának zsámolyául nem hull engedelmesen a sötétség királya. Igazságos békét vagy harcot! Ez legyen jelmondatunk. Ennek a harcnak égi fővezérei Gábrriel és Mihály főangyalok. Egyiknek a neve azt jelenti: Isten erős, ami| azt jelzi, hogy erejét Istentől kapja és várja. A másik neve azt jelzi: Ki olyan, mint az Isten! Ez az angyal nem tűr el nagyobbat, mint Istent. A kígyó azt ígérte az embernek: *Olyanok lesztek, mint az Isten!* E hazug ígélet mögött az a leplezett dicsekvés bújik meg: Én olyan vagyok, mint Isten! Nekem jogom van azt ígérni: az én utamon ti is eléritek ezt az egyenlőséget. Eljuthatok oda, hogy mindenki azt mondja a földön: Nincs magasabb, mint az ember! Ennek az ígéletnek a beváltásáért harcol a sátán és Isten megengedi, hogy az megvalósuljon szájjal: azaz az ember el fogja hinni és ki fogja kiáltani, hogy a legnagyobb a felülmúlhatatlan tökéletesség a választott ember. Ennek az emberfölötti embernek képe ki fogja szorítani a templomból Istennek tiszteletét és szemtelenül odaáll a szent helyre. A győzelemnek e pillanatában fog azonban kiderülni, hogy a győzelem csak a hazug száj győzelme, mert míg Isten jelenléte azt eredményezi e világban, hogy a világ, az emberi sorsra épül, feljebb emelkedik; addig a hazugság nyomán mindenütt gyűlölet, pusztítás halad és azért a szent helyen álló hazug képnek a pusztító utálatosság lesz az igazi neve. A hazugságnak diadal útja lesz e világon, és amíg ez a diadalút tart, addig az igazság híveit üldözik, mészárolják ebben a világban. A gabonamag a föld alá kerül, mint Jézus mondotta, és ott meghalnia, ha azt akarja, hogy föltámadjon és belőle sok mag keletkezzék. Jézus, az egy igazi tápláló, éltető gabonamag azért jött a földre, hogy ne maradjon egyedül, hanem megsokasodjék és ehhez meg kellett halnia. Amikor Dániel próféta Izráel népének nyomorúságában és elvettetésében kivivő utat kereste, akkor jelent meg

neki Gábiel főangyal és akkor mutatta meg neki a kivívó utat: a gonosz győzni fog, de győzelmében lesz a pusztulás! (Dániel 8: 9-25). A gonosz magát járhatja le, mert nem fog tudni építeni, nem fogja tudni ígéretét valóra váltani. Addig, míg ez nyilvánvalóvá lesz, Isten vár; addig látszólag a gonosz győz és az igazság gabona-szemei a föld alá kerülnek. Csak a végső időben jön el az igazság győzelme!

A vég! Erre várnak az igazság bajnokai!

Izráel történetének akkor legmélyebb pontján szakadt fel a fátyol, mely az igazság földi harcosainak szeme elől a világosság égi harcosait elfedte. Gábiel megjelent, hogy a következő sötétség végső idejét mint a világosság csodás és váratlan győzelmét mutassa meg. A Dániel után következő időben egy ideiglenes helyreállítás után Izráel sorsa újra hanyatlani kezdett és eljött a legpusztítóbb fenevad uralmának kora. Izráel összetörve, tehetetlenül kínlódott a római birodalom igájában; szabadsághőseit sorra verte le a pusztító idegen hatalom. Csúfságképp az ország nemzeti királyaként egy edomita eredetű, vérengző szörnyeteg ült Izráel királyi trónusán, ki hatalmának fenntartása végett sorra ölette meg családjának tagjait is. A szent papság élén dölyfös, hamis és önző emberek állottak, kiket az idegen uralom emelt vagy ejtett el. Ha Isten azokat kereste, akik a megígért dicső végben hittek és azt várták, akkor a nép legszegényebbjai közt találhatta meg őket; pásztornépben, a templom csendes látogatóiban, befolyástalan papokban, amilyen Zakariás volt. Nem volt a világod egy hatalmas, akitől a helyreállítást várhatták volna! Ezen az újabb mélyponton, amikor segítség egyetlen földi hatalmastól sem volt várható, szakadt fel újra a fátyol, mely a láthatatlan angyalvilágot a földi ember szeme elől eltakarta: ekkor jelent meg újra Dániel. Próféták nem voltak többé a földön; azért az angyal a régi szent hagyomány jelentéktelen tagjának, Zakariás papnak jelent és hozta a nagy hírt: Itt az ideje, hogy az a kicsiny gabonamag a földbe, az az emberiség lélektalajába elvessék, amelyből az élet fog támadni a föld lakóinak. E jelentéktelen papi fia nagy lesz az emberek között; szavára Istenhez térnek az emberek, hogy várják a megígért Messiást, Izráel felkent királyát, ki egyenlőre olyan kicsiny lesz, mint egy mustármag, csak egyrongyokba pólyált, szegény sorban született gyermek! Ez a szegény, gyöngye gyermek nem a föld hatalmasainak, hanem kicsinyeinek és szegényeinek küldetik, hogy reménységüket vessék Beléje és bízzanak Benne, mert éppen olyan kicsiny és szegény, mint azok, akik segítségét várják. De a kicsiny gyermek mögött ott áll támadásra készen az ég egész angyalserege. Ez a kicsiny gyermek a sötét éjszakában világító csillagfény! A támadás, melyet az angyalok serege a világ ellen indít, az Isten magasztalása, mely elhallgatott a földön, hogy egy közönséges gyilkos dicsőssége hangozzék ott, ahol a Teremtőt kellene a teremtenynek magasztalnia. Heródest nagynak nevezi a világ és azt a

kicsiny gyermeket, ha felnőtt, meg fogja feszíteni.

Aki ezt a kicsiny gyermeket bejelenti, akit majd a világ a gonosztevők közé fog számítani, a bejelentő szolga: Istennek hatalmas angyala, a legnagyobbak közül való, akiket az Ég csodál. Mert sehol sincs úgy, hogy mindenki egyenlő volna és az égben is vannak hatalmasabbak és legdicsőbbek közül való; de az a kicsiny gyermek királya néki. Dániel, hogy kiváltságos égi helyzetét Zakariással érzékeltesse, földi képpel él. A régi királyok jelenlétében az alattvalóknak a földre leborulva, szemüket lesütve kellett hódolatukat kifejezniük. Csak a legnagyobbak állhattak a király jelenlétében, míg a király trónon ült. Hogy az égi trónterem a földi minta szerint volna berendezve nem tartom valószínűnek; de hogy a földi trónterem valami halvány tükörképet nyújt azoknak az isteni gondolatokról, amelyek az égi Király uralkodását irányítják, bizonyosnak látom. Mikor Gábrriel magát az Isten jelenlétében állva maradónak mondja, kinek nem kell szemét lesütve feküdni, azt mondja ezzel, hogy ő Isten legmagasabb teremtményei közé tartozik, aki úgy áll Isten világkormányzatában Isten mellett, mint a földi, királyok mellett azok legnagyobbjai, miniszterei. A jelentés tehát, amelyet Zakariás kap, Zakariást is messze a többi embert fölé emeli, mert nemcsak arra találták méltónak, hogy Isten üzenetet küldjön neki; hanem arra is, hogy az üzenet vitelre az ég egyik leghatalmasabb lakóját válasszák ki. Most valósulnak meg a földi történelem legjelentősebb eseményei: az Ég lehajol a földhöz, Istennek egyszülött Fia ember alakját ölti fel, és bár a föld lakói nem fogják mind felismerni Őt, halálos csapást készül mérni a sötétség fejedelmére, ki most evilágban magát uralkodónak hirdeti. Az Ég Zakariást választotta ki, hogy: szülő apja legyen egy nagy embernek, aki útját lesz hivatva készíteni egy még Nagyobbnak, akiben magát az égi Atyát pillanthatják meg a földön élő emberek. Zakariásnak a hite hiányzott ahhoz, hogy e hivatásra késznek érezze magát, nem az akarata hiányzik ahhoz, hogy Istennek szolgálatában álljon, Zakariás önmagát nézi, nem Istent, innen a kételkedése! Zakariás a távolságot látja önmaga és Isten között és nem tudja még megérteni, hogy Isten azzal szünteti meg ezt a távolságot, hogy Őmaga készül az emberekhez leszállni! *„Azért küldöttek, hogy szóljak veled!”* mondja Gábrriel Zakariásnak. Mielőtt Isten Fia a földre száll, Isten beszélni akar az emberekkel. Meg akarja mondani nekik, hogy ki az, aki a földre megérkezni készül. Nem a felhőkből szól fönn repülő angyalokon által; hanem megbízható, de mellőzött embereket keres ki az emberek tömegéből, hogy azokon át közelítse meg az emberek szívét. Erre választja ki Zakariást, Máriát a pásztorokat, a mágusokat, Simeont és Annát. Nem a föld hatalmasait dicsőíti, hanem a hűségesek a megbízhatókat, az Istenfélőket, mert ezek a tulajdonságok azok e földön, amelyek a legtöbb bizalmat érdemlik meg. Amelyik ember a becsületesek és őszinték szavára nem figyel; aki csak az

erőszakosak, hatalmasok szavára ad: nem méltó arra, hogy Isten üzenetét meghallja. Istennel szemben az embernek kicsinynek, gyermeknek kell lennie; azért választja ki Isten a kicsinyeket, a jelentékteleneket arra, hogy rajtuk keresztül szóljon az emberekhez. Mert nem az emberi nagyság tesz képessé arra, hogy Isten tolmácsai legyünk, hanem a hűség és az alázatosság, mely félreáll akkor, amikor az örök Isten rajta keresztül szólani akar és nem magát mutogatja, mint ama nyelveken szólók, kik csoda emberekként kelletik magukat. Isten alázatosakat, kicsinyeket keres, amikor tolmácsokat választ az emberek közül. A leghatalmasabb angyal egy mellőzött, de megbízható, hűséges embert választ ki, hogy vele Isten üzenetét közölje.

„Azért küldtek, hogy örömmel hirdessem neked e dolgokat.” Nem a földi, emberi magasságokban születik a legigazabb öröm, amely embert érhet és emberi szívet vigasztalhat. Emberektől félrevonulva, csendben rejtőzve, alázatosan Istenre tekintve születnek az igazi örömek. Nem a vásári zajban, hanem a szív Istenre figyelő csendjében jelenik meg az igazi, zavartalan öröm, melynek nincs földi mellékíze, keserősége. Amikor a gyermeki lélek Istennel találkozik; ahol a földi nagyságok eltörpülnek és a szív meghajol Istene előtt. Mária azonnal meghajolt Isten akaratával szemben; Zakariás, a műveit pap kételkedett, mert magára nézett. Zakariás is alázatos és hűséges volt, de nehezebben tudott magából kibontakozni, mint Mária. A földi tudás komplikálja a lelket és az ilyen lélek nehezen válik egyszerűvé. De azért Zakariás, ha nehezebb úton is, ugyanoda jutott, ahova Mária. Amikor Mária meglátogatta Erzsébetet, Zakariás paptól hallotta, hogy ki volt az égi követ, ki nála is beszállott. Szívét megdobogtatta a tudat, hogy oly magas volt a követ, aki hozzá alászállott. De a fölfuvalkodástól nemcsak alacsonyágának tudata óvta meg, hanem annak az útnak vállalt gyalázata, amelyen Isten őt elindította: vállalta a szégyenteljes látszatot, hogy leány létére várja az ígért gyermeket. Szüksége volt arra, hogy Isten nagyrabecsülésének biztosítéka is ott éljen lelkében. S a földi látszat, az emberek gyanúja nem vette el tőle annak örömét, hogy a legnagyobb ügynek lehet szolgálója, amely a földön emberek között valaha szóba jöhetett. A világ zajos lárájában között csendesen mennek tóva emberek, akiknek szívében csendes, mély, elérhetetlen öröm lakik: tudják, hogy az Ég egész serege munkában van, hogy Isten ígétét valóra váltsák. A világ megveti, lenézi csendes örömeiket; a félhívó világ nem érti örömeiket, de ők tudják, hogy ki Az, akinek üzenetét szívükben hordozzák; tudják, kinek hittek. Emögött a bemutatkozás mögött: Én vagyok Gábrriel! Ott van Az, aki Gábrrielt elküldötte; akinek Gábrriel csak bejelentő szolgálója: az Ég és föld királya, bűnös, de hívő emberek Megszabadítója!

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”